

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **Budweis trading s.r.o.**, se sídlem v Českých Budějovicích, Karla IV. 93/3 zast. Mgr. Ing. Magdalénou Královou, daňovou poradkyní v Českých Budějovicích, Krajinská 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19. 12. 2014 č.j. 34451/14/5100-41457-711535, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 28. 2. 2015 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2014 č.j. 34451/14/5100-41457-711535, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správce daně o zamítnutí žádosti o posečkání úhrady daně a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Nesprávnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že byly naplněny zákonné podmínky pro posečkání, protože jednalo se o stav dočasný a poukazuje se na dobrovolné splnění. Posečkání žalobce opřel o ustanovení § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, že nelze vybrat dlužnou daň najednou. Podává se výpočet podkladů, které uvedené tvrzení dokládají.

Žalobce pořídil od německého dodavatele motorové vozidlo a současně s kupní cenou uhradil daň z přidané hodnoty. Tím se dostal do ekonomické ztráty. Ekonomickou situaci žalobce doložil jednak písemnostmi předloženými správci daně, jednak písemnostmi doplněnými v odvolacím řízení. Těmito písemnostmi žalobce doložil, že v době podání odvolání neměl disponibilní finanční zdroje na úhradu dlužné daně. Rozhodnutí správce daně je vytýkáno, že účetní uzávěrkou ve smyslu zákona o účetnictví jsou doloženy majetkové poměry daňového subjektu. Důkazy dokládajícími aktuální stav žalobce správce daně nehodnotil. Proto se dovozuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Tato vada nebyla odstraněna ani žalovaným, jehož rozhodnutí je též nepřezkoumatelné. K souboru dokumentů dokládajících aktuální ekonomickou situaci žalobce se žalovaný nezabýval.

K neregistrovanému účtu se namítá, že správce daně neuvádí, zda vůbec měl být registrován, navíc nebylo zjištěno, zda na tomto účtu jsou disponibilní zdroje. Úvahy o nevěrohodnosti majetkové situace žalobce jsou proto účelové a z rekapitulace peněžních toků přezkoumatelným způsobem neplyne, z čeho žalovaný usuzuje, že k narušení peněžních toků dojít nemohlo.

Protože daň z přidané hodnoty zaplacená do Německa musela být žalobci vrácena, bylo inkaso daně zaručeno. Žalovaný se odvolací námitkou směřující proti názoru správce daně o inkasovatelnosti daně nezabýval. Žalobce sice požádal o vrácení daně uhrazené v Německu po podání přiznání k dani z přidané hodnoty, avšak za situace, kdy měl nárok na vrácení takto uhrazené daně, měl žalovaný k této skutečnosti přihlídnout. To žalobce v odvolacím řízení doložil. K přiměřenosti doby posečkání se žalovaný nevyjádřil.

Exekuční vymožení daně ještě neznamená, že finanční orgány měly posuzovat ekonomickou situaci žalobce v době, kdy ten nemohl daň dobrovolně zaplatit. Nebyl respektován metodický pokyn Generálního finančního ředitelství k aplikaci § 156 daňového řádu, což je dovozováno z toho, že žalovaný uvedl, že na povolení posečkání není právní nárok, což je v rozporu s konkrétním rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že podklady předložené žalobcem nikterak neprokázaly naplnění důvodu pro posečkání daně podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Z konkrétního bankovního účtu plyne, že dne 26. 3. 2014 bylo na účet žalobce připsáno 100.000 EUR jako úhrada faktury za automobil od českého kupujícího, které byly následujícího dne vybrány. Vozidlo bylo pořízeno v lednu, přičemž žalobce nezaznamenal žádné vážnější narušení peněžních toků a neučinil nic k vrácení daně z přidané hodnoty od německé daňové správy. Výše daňové povinnosti nemohla být překvapivá, protože byla stanovena na základě řádně podaného daňového tvrzení. Žalobce se začal aktivně starat o svá práva až v době, kdy měl daň z přidané hodnoty zaplatit. To nemůže být důvodem pro povolení posečkání úhrady daně. Rozdílné právní posouzení stavu správcem daně a odvolací instancí není vadou. V odůvodnění rozhodnutí byl závěr žalovaného stanoven přesvědčivě a odůvodnění poskytlo dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Požadavky kladené na přezkoumatelnost rozhodnutí jsou splněny. Výsledkem exekučního řízení je doloženo, že ekonomické poměry žalobce umožnily uhrazení dlužné daně, protože žalobce měl na bankovních účtech dostatek finančních prostředků, a proto mohla být daň uhrazena dobrovolně. Doba posečkání se jevila nepřiměřeně dlouhá vzhledem k údajům v daňových přiznáních o tom, že žalobce neuskutečnil žádná zdanitelná plnění. To založilo obavu, zda bude umožněno naplnění cíle správy daní. Při rozhodování bylo postupováno v souladu s konkrétním metodickým pokynem Generálního finančního ředitelství.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na to, že zaplacená daň z přidané hodnoty německé daňové správě založí nárok na odpočet. Komplikaci v peněžních tocích způsobila až částka daně z přidané hodnoty v daňovém přiznání k 25. 4. 2014. O výši daně se žalobce dozvěděl při externím zpracování daňového přiznání. Ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu pak požaduje v rozhodnutí o odvolání vypořádat všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Argumentaci exekuci žalobce nahlíží jako nepřipadnou, protože žádost o posečkání byla podána o dva měsíce dříve, než byly zjištěny finanční prostředky žalobce na daňovém účtu. Oporu nemá ani argumentace o tom, že žalobce neuskutečnil žádná zdanitelná plnění, protože podle účetních výkazů jsou evidovány tržby ve výši 59.000 Kč.

Ze spisů finančních orgánů vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Žalobce podal dne 25. 4. 2014 přiznání k dani z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí roku 2014. Daň z přidané hodnoty vypočetl v částce 303.729 Kč. Na stejnou částku zní platební výměr na daň z 28. 4. 2014.

Dne 28. 4. 2014 žalobce podal žádost o posečkání s úhradou daně s odkazem na § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Uvedl, že žalobce pořídil konkrétní automobil od německého dodavatele, plátce daně z přidané hodnoty. Vozidlo bylo dodáno s cenou včetně německé daně z přidané hodnoty a tato cena byla zaplacená. Následně bylo vozidlo prodáno, přičemž cena zahrnovala daň z přidané hodnoty a tato daň byla řádně přiznána. Žalobce se fakticky dostal do ekonomické ztráty v částce 320.000 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Žalobce nemá disponibilní zdroje, ze kterých by daň mohl uhradit. Žalobce k této žádosti přiložil kopii faktury o koupi vozidla, prohlášení o přesunu zboží, kopii platebního příkazu o úhradě kupní ceny, účetní uzávěrku za rok 2013. Dodatečně žalobce zaslal správci daně rozvahovou a výsledkovou předvahu k 30. 4. 2014. Dále byl správce daně požádán stanovit lhůtu k úhradě daně do deseti dnů po připsání vrácené daně na bankovní účet žalobce nejdéle však do 2. 12. 2014.

Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2014 byla žádost žalobce o posečkání úhrady daně zamítnuta. V odůvodnění se uvádí, že žalobce neprokázal, do jaké míry ovlivnil fakt, že když zaplatil svému dodavateli cenu včetně daně z přidané hodnoty, nemůže uhradit vlastní daň za první čtvrtletí. Dále nesdělil, zda odběratel fakturu uhradil. Pokud se tak stalo, daňový subjekt musí vlastní daň zaplatit v termínu. Žalobce neprokázal, jaké učinil kroky k vrácení daně zaplacené v zahraničí, zda požádal místně příslušného správce daně o oprávnění k přístupu na elektronický portál. Správci daně nejsou známy současné majetkové poměry žalobce, když předložená účetní závěrka údajně dokládá ekonomickou situaci, není důkazem o aktuální ekonomické situaci v době podání žádosti. Základním cílem správy daní je mimo jiné zabezpečení úhrady daně. Žalobce svá tvrzení dostatečně a věrohodně neprokázal a nedoložil finanční situaci. Dlužná částka je špatně inkasovatelná, doba k zaplacení daně nepřiměřeně dlouhá. Není jistota, že německá daňová správa žalobci vrátí daň bez problémů a v dohledné době.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém uvedl, že popsal ekonomickou transakci podřaditelnou § 156 odst. 1 písm. d) zákona. Odběratel uhradil fakturu za vozidlo, avšak žalobce nesdílí názor správce daně, že daň musí být zaplacená v termínu, a proto se v odvolání rekapituluje ekonomický obsah transakce. V žádosti bylo popsáno a doloženo, jakým způsobem transakce ovlivnila peněžní toky žalobce a způsobila problém s úhradou dlužné daně. Teprve po předání přiznání daňovým poradcem vyšla najevo

skutečnost, že v Německu byla daň vybrána nad rámec předpisů, a tak je ekonomicky náročná na financování dlužné daně. Účetní závěrka majetkové poměry žalobce dokládá. Obrátová předvaha výsledková a obrátová předvaha rozvahová byly aktualizovány k 30. 4. 2014. Prvostupňové rozhodnutí je označeno za nepřezkoumatelné v tom ohledu, že žalobce dostatečně a věrohodně nedoložil svou finanční situaci. Doložené dokumenty prokazují, že žalobce neměl v době podání odvolání disponibilní finanční zdroje na úhradu dlužné daně. Tvzení správce daně, že daň je špatně inkasovatelná, není odůvodněno. Vyjadřuje se nesouhlas s názorem správce daně na délku posečkání s úhradou daně. Podle pokynu Generálního finančního ředitelství je obecným předpokladem zdůvodnitelný závěr správce daně, že není ohroženo vybrání posečkané daně. Tento požadavek byl splněn, protože žalobce očekával disponibilní finanční zdroj.

Odvolání bylo projednáno napadeným rozhodnutím, v jehož odůvodnění je odkazováno na právní úpravu institutu posečkání daně, vysvětlují se podmínky pro aplikaci tohoto institutu a poukazuje se na to, že splnění těchto podmínek musí být nejen tvrzeno, ale také prokázáno. Takto obecně vyložené podmínky daného institutu byly dále odvolací instancí vztaženy na žalobcovu věc, poukazuje se na písemnosti, jimiž dodržení požadavků o posečkání úhrady daně doložil. Úhrada vozidla se dělá z bankovního účtu, který u správce daně nebyl registrován, na tento účet byla připsána kupní cena za úhradu faktury za prodané vozidlo, následující den došlo k odepsání téměř celé částky z účtu, následovalo připsání částky odpovídající úhradě daně z přidané hodnoty německou daňovou správou. Opatření k vymození daně z přidané hodnoty u německé daňové správy začal žalobce činit až po podání přiznání k dani za první čtvrtletí roku 2014, kdy daň měl zaplatit. K hodnocení majetkového stavu žalobce se poukazuje na to, že v obrátové předvaze nebyly obraty na registrovaném účtu uvedeny, což svědčí o nevěrohodnosti tvrzení žalobce o jeho majetkových poměrech. Správce daně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí jiné podstatné skutečnosti svědčící o oprávněnosti jeho rozhodnutí. Žalobcem předložené podklady neprokazují splnění podmínek pro posečkání úhrady daně. Žalovaný zhodnotil pro účely posouzení navržené doby posečkání žalobcem předložené podklady, z nichž nevyplývá, že žalobce uskutečnil nějaká zdanitelná plnění, vykázal pouze plnění osvobozená od daně. Tyto údaje vypovídají o ekonomické situaci žalobce. Na finančních orgánech je plnit cíle stanovené § 1 odst. 2 daňového řádu a mimo jiné zabezpečit úhradu daně. To je zapotřebí rozhodnout tak, aby případným povolením posečkání nebylo znemožněno vybírání daně v budoucnu. Pokud je zjištěno, že vybírání daně by mohlo být následně ohroženo, nelze posečkání povolit. Při projednání odvolání byl dále zohledněn výsledek exekučního řízení, kdy banka z účtů žalobce daň jako poddlužník správci daně daň uhradila. To znamená, že ekonomické poměry žalobce umožnily uhrazení daně a důvody o ekonomické situaci odvolatele tvrzené v odvolání jsou neopodstatněné. Žalovaný se metodickým pokynem Generálního finančního ředitelství řídil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.r.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem řízení bylo učiněno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání úhrady daně. Posečkání úhrady daně žalobce požadoval s odkazem na ustanovení § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, že není možné vybrat daň najednou. Toto tvrzení doložil daňovými doklady vztahujícími se k nákupu vozidla Mercedes Benz, v průběhu řízení za účelem prokázání své ekonomické situace a nemožnost jednorázové úhrady daně doložil účetní výkazy a aktuální obrátovou předvahu, další účetní doklady předložil v odvolacím řízení.

Je-li na žalobci nejen břemeno tvrzení, ale též břemeno důkazní, je rozhodné, zda žalobcem předložené účetní doklady prokazují, že daň z přidané hodnoty nelze vybrat najednou. Podmínky pro posečkání úhrady daně obě instance finančních orgánů hodnotily právě se zřetelem k důkazním prostředkům, které žalobce nabídl. Z obsahu spisu a nakonec i z žaloby je zřejmé, že rozsah podkladů pro rozhodování v obou stupních byl rozdílný. I tato okolnost se mohla projevit při zkoumání podmínek pro posečkání úhrady daně. Nutno poznamenat, že rozhodnutí prvostupňové a rozhodnutí odvolací instance tvoří jeden celek, a po doplnění dokazování obsírnější argumentace žalovaného v odůvodnění rozhodnutí o odvolání neznamená, že prvostupňové rozhodnutí je nesprávné.

Prvostupňové rozhodnutí vychází z toho, že žalobce neprokázal tím, co správci daně předložil, že za situace, kdy zaplatil cenu za dodané zboží, nemůže uhradit vlastní daň. Údaje sdělené odvolací instancí v odvolacím řízení neměl a nemohl mít správce daně při svém rozhodování k dispozici a mohl proto vycházet výlučně z účetních podkladů, které mu žalobce předložil. Prvostupňové rozhodnutí nevychází výlučně z toho, že žalobce uhradil kupní cenu vozidla, ale bylo vzato v úvahu, že žalobce neprokázal, zda odběratel uhradil žalobcovu fakturu a pokud by se tak stalo, je na něm zaplatit daň v termínu. Dalšími argumenty pro nevyhovění žádosti byla nečinnost žalobce v zájmu úhrady daně z přidané hodnoty u německé daňové správy a nebyla doložena aktuální ekonomická situace žalobce.

Z toho je zřejmé, že správce daně hodnotil písemnosti, jimiž žalobce prokazoval svá tvrzení, hodnocení těchto důkazů má oporu ve spise, je-li jeho závěrem zjištění, že žalobce dostatečně a věrohodně neprokázal svou finanční situaci, dále je argumentováno inkasovatelností daně a navrženou dobou posečkání.

Účetní závěrka jistě dokládá majetkové poměry daňového subjektu, avšak účetní závěrka k 31. 12. 2013 dokládá stav daňového subjektu k tomuto datu. Nezobrazuje aktuální stav k datu rozhodování, tedy květnu 2014 a právě tato skutečnost je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedena. Obratová předvaha správcem sice hodnocena nebyla, avšak to neznamená, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jestliže se tímto důkazem zabýval žalovaný. Ten na straně 3 a 4 svého rozhodnutí zhodnotil obratovou předvahu rozvahovou a obratovou převahu výsledkovou a činil tak v souvislosti s fakturami, které se týkají nákupu a prodeje vozidla. Úhrada pořízení auta a příjem z jeho prodeje se děly prostřednictvím účtu 263440032/0300, přičemž jednalo se o účet, který žalobce jako účet svůj správci daně neoznámil. Z pohybů na tomto účtu je zřejmé, že před pořízením auta vložil na tento účet peněžní prostředky označené jako osobní vklad jeden ze společníků žalobce, z těch bylo zapláceno, na tento účet byl přijat příjem plynoucí z prodeje tohoto vozidla a následující den byla z účtu odepsána částka odpovídající osobnímu vkladu jednatele žalobce do tohoto účtu. V době o několik měsíců předcházející vydání napadeného rozhodnutí na tentýž účet byla přijata úhrada daně z přidané hodnoty, poukázaná německou daňovou správou.

Prve označený účet žalobce u ČSOB nebyl žalobcem u správce daně registrován a žalobcem nebyl v účetních dokladech označen. Poukazuje-li žalobce na obratovou předvahu k 31. 5. 2014, pak tu nepředložil správci daně, ale odvolacímu orgánu, a proto tuto rozvalu nemohl správce daně hodnotit. Pro posouzení podmínek pro posečkání úhrady daně je rozhodné, zda žalobce prokázal to, co v žádosti tvrdil, jestliže pak neučinil, pak na správci daně bylo vycházet z účetních podkladů žalobcem předložených a ty splnění podmínek pro posečkání úhrady daně neprokazují a toto zjištění správce daně našlo svůj odraz v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. To soud považuje za zcela přezkoumatelné,

protože obsahuje skutkové a právní zjištění, z jakých důvodů správce daně uzavřel, že podmínky pro posečkání podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu dodrženy nejsou.

Okolnost, že žalovaný nevyjmenovává jiné podstatné skutečnosti svědčící pro oprávněnost prvostupňového rozhodnutí, neznamená, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jsou-li tyto důvody jednoznačně formulovány v prvostupňovém rozhodnutí a tyto důvody odpovídají obsahu spisu.

Zhodnotit dodatečně opatřené podklady, ať již předložené žalobcem či ČSOB, bylo povinností odvolacího orgánu a nejde tu o to, odvrátit pozornost od pochybení správce daně. Jak již bylo uvedeno, správce daně nemohl postupovat jinak, než zabývat se tím, zda účetními podklady předloženými žalobcem prokázal ten podmínky pro posečkání s úhradou daně.

Zhodnocením těchto účetních dokladů i těch, které žalobce předložil správci daně, žalovaný dostal požadavkům konkrétního metodického pokynu Generálního finančního ředitelství. Právě na základě toho, co žalobce doložil, učinil žalovaný úsudek o ekonomické situaci žalobce, kdy na straně 4 napadeného rozhodnutí uvádí, že nemohlo dojít k narušení peněžních toků žalobce.

Soud nesdílí názor žalobce, že existence neregistrovaného účtu u správce daně nemá význam. V zájmu zjištění ekonomické situace daňového subjektu a splnění podmínek pro posečkání je zapotřebí doložit stav na všech účtech daňového subjektu a nepostačuje pouze dokládat stav na účtech registrovaných. Povinnost k registraci čísel všech účtů pro daňový subjekt plyne z ustanovení § 127 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Na změnu v těchto údajích pak pamatuje ustanovení § 128 odst. 1 zákona. Tato změna u čísel všech účtů nastala zřízením konkrétního účtu v měsíci lednu 2014 a povinností žalobce bylo právě se zřetelem k prve uvedeným předpisům tuto změnu správci daně oznámit. To žalobce neučinil, správci daně existence tohoto účtu nebyla známa, a tudíž správce daně nemohl ověřit stav tohoto účtu v době svého rozhodování. Informace o tomto účtu se dostala až k žalovanému a ten v rámci součinnosti vyžádal výpisy o stavu účtů žalobce. Žalobcem předložené obrátové předvahy se v údajích o stavu na bankovních účtech liší, tato rozdílnost spočívá právě v tom, že není řádně zachycen nákup a prodej vozidla. Již tato skutečnost podporuje názor žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení o majetkových poměrech. Jestliže tyto údaje jsou seznatelné ze spisu, pak úsudek žalovaného je přezkoumatelný a nelze jej nahlížet jako účelový.

Inkasovatelností daně se žalovaný zabýval na straně 4 napadeného rozhodnutí. Výslovně tu poukazuje na to, že na správci daně je mimo jiné zachovat cíl správy daní, mezi které patří též zabezpečení její úhrady. Pro ten účel byl hodnocen žalobcem vykázaný rozsah zdanitelných plnění za první čtvrtletí roku 2014 a za rok 2013. I tyto údaje měly význam pro posouzení ekonomické situace žalobce. Pro úsudek o tom, je-li zabezpečeno vybrání daně, nepostačuje, že žalobce měl nárok na vrácení daně z přidané hodnoty zaplacené v Německu. Tato daň byla žalobcem v Německu zaplacená v lednu 2014, nicméně v době podání žádosti o posečkání úhrady daně v závěru měsíce dubna 2014 žalobce neučinil nic v zájmu vrácení této daně. Právě z této skutečnosti vycházel správce daně, když uvedl, že není zřejmé, zda daň bude vrácena bez problémů a v dohledné době. Právě se zřetelem k zásadě vyplývající z § 1 odst. 2 daňového řádu bylo povinností správce daně i žalovaného se inkasovatelností daně zabývat.

Žalovaný při svém rozhodování vyšel z okolnosti, že žalobce zahájil úkony směřující k vrácení daně německou daňovou správou, což je zřejmé ze strany 4 napadeného rozhodnutí. Z odstavce 2 odůvodnění na straně 4 také plyne, jak tato aktivita žalobce byla žalovaným hodnocena. Toto hodnocení považuje soud za zcela postačující v zájmu vyřízení dané odvolací námitky, jestliže ani širším rozebráním těchto důkazů by bylo možno učinit jiný závěr než ten, jak je v napadeném rozhodnutí prezentován o tom, že žalobce se začal o svá práva starat až v době, kdy měl daň zaplatit. Nezbyvá než zopakovat, že způsob vyřízení dané odvolací námitky nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Dalším důvodem, který bránil žádosti vyhovět, byla navržená doba posečkání, jak ji žalobce stanovil do 10 dnů od okamžiku vrácení daně německou daňovou správou nejpozději do 20. 12. 2014. I se zřetelem k přiměřenosti doby posečkání lze na straně 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí nalézt stručné odůvodnění odkazující právě na zabezpečení úhrady daně v budoucnu, přičemž porovnává se princip soukromého věřitele. I tento způsob vyřízení odvolací námitky soud nahlíží jako přezkoumatelný, přestože v odůvodnění rozhodnutí není výslovně reagováno na lhůty správce daně na inkasovatelnost daně. Úsudek žalovaného o principu soukromého věřitele není napadenému rozhodnutí nikterak na závadu, neuvažuje-li s ním v žalobě citovaný pokyn.

Soud neshledal porušení ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu, protože na odvolací námitky žalobce bylo reagováno a tyto námitky byly, byť stručně, vypořádány. Žalovaný uvedl srozumitelně důvody, které jej vedly k závěru, že požadavky pro posečkání úhrady daně dodrženy nejsou. Vyjádřil se ke stěžejním námitkám žalobce, a i když výslovně nereagoval na každý dílčí argument, je z rozhodnutí zcela jednoznačně seznatelné, co vedlo k nevyhovění žádosti o posečkání. Proto je napadené rozhodnutí plně přezkoumatelné a odpovídající požadavkům § 116 odst. 2 daňového řádu.

Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že argumentace vymožením úhrady dlužné daně v exekučním řízení byla využita na podporu správnosti hodnocení ekonomické situace žalobce, která umožnila zabezpečit výběr daně. Nejde proto o žádné účelové využití realizace exekuce, ale jde o okolnost nasvědčující tomu, že ekonomické poměry žalobce uhrazení dlužné daně umožnily. To se výslovně uvádí na straně 5 napadeného rozhodnutí. Právě ekonomickou situaci žalobce bylo nezbytné při projednání žádosti o posečkání zhodnotit. Soud poznamenává, že exekučně byl vymožen nejen nedoplatek na dani, ale též úroky z prodlení a exekuční náklady.

Žalobní tvrzení o tom, že exekvovaná částka odpovídá právě dani z přidané hodnoty vrácené žalobci německou daňovou správou, není pravdivé a nemá oporu ve spise. Ze spisu je zjevné (a uvádí se rovněž v napadeném rozhodnutí), že na základě exekučního příkazu uhradila ČSOB jako poddlužník dlužnou daň z registrovaného účtu žalobce, kdežto německá daň byla vrácena na účet neregistrovaný. Nutno poznamenat, že první splátka daně se udála ještě předtím, než německá daň byla vrácena. Prostým propočtem výše německé daně na české koruny je pak zjevné, že tato částka neodpovídá výši nedoplatku podle exekučního příkazu na prikázání pohledávky z účtu. Zhodnocení důsledků provedené prikázáním pohledávky z účtu v zájmu posouzení ekonomické situace žalobce bylo proto zcela namístě. Exekuční příkaz je pravomocný a pro účastníky závazný. Nebyl napaden žádným opravným prostředkem a je proto zapotřebí vycházet z toho, že toto opatření je zákonné. Prostor pro přezkoumání tohoto rozhodnutí v daném řízení není, protože nejsou pro takový postup splněny zákonem předepsané podmínky.

Uvádí-li žalobce v replice, že daň byla vymožena exekučně téměř po dvou měsících od podání žádosti, je zapotřebí poukázat na to, že písemnostmi, které žalobce k žádosti připojil, neprokázal svá tvrzení, která by svědčila pro splnění požadavků pro posečkání. V této době nebylo možno uvažovat o tom, zda daň bude uhrazena dobrovolně či nikoliv, protože na základě žalobcem předložených účetních dokladů by taková úvaha byla pouze hypotetická.

Vadnou aplikaci metodického pokynu § 156 daňového řádu žalobce spatřuje v úvaze žalovaného o tom, že na povolení posečkání není právní nárok, pak tento názor však na straně 3 napadeného rozhodnutí vyjádřen není. V druhém odstavci na straně 3 se uvádí, že na povolení posečkání není automaticky dán právní nárok. To vyjadřuje, že nepostačuje pouhé podání žádosti o posečkání s úhradou daně, ale je zapotřebí prokázat podmínky pro takový postup. Proto je v této větě užit obrat automaticky. Právní nárok na posečkání vzniká pouze tehdy, jsou-li zákonné podmínky pro posečkání prokázány. To se však v souzené věci nestalo. Proto nebylo nikterak postupováno v rozporu s uvedeným metodickým pokynem.

Soud shodně se žalovaným sdílí názor, že žalobce zákonné podmínky předloženými účetními doklady neprokázal, hodnotil ekonomickou situaci žalobce, přiměřenost délky posečkání, inkasovatelnost pohledávky a dostál tudíž požadavkům ve smyslu článku III a IV pokynu.

Soud proto uzavřel, že důvody pro posečkání úhrady daně ve smyslu § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu pro tvrzení uvedená v žalobě a replice nebyly prokázány, a proto nebyly splněny zákonné požadavky pro posečkání úhrady daně.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 16. října 2015

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Soukupová